

عنوان مقاله:

سنجش آسیب ژنتیکی در مراحل مختلف ابتلا به نروپاتی دیابتی با استفاده از فراوانی میکرونوکلی

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی و سیزدهمین کنگره ژنتیک ایران (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 2

نویسندگان:

مهديه سليمي - پژوهشگاه ملی مهندسی ژنتیک و زیست فناوری، بخش بیوتکنولوژی پزشکی

بهروز برومند - بیمارستان پارس، بخش دیالیز

اسدالله رجب - انجمن دیابت ایران

خلاصه مقاله:

نروپاتی دیابتی یکی از اختلالات جدی ناشی از دیابت بوده و عمده ترین دلیل end stage اختلالات کلیوی در جهان می باشد. مطالعات قبلی ما نشان داد که بیماران مبتلا به نروپاتی دیابتی واجد ناپایداری ژنومی می باشند. اکنون این سوال مطرح است که آیا میان این آسیب استیج بیماری ارتباطی وجود دارد یا خیر؟ سطح زمینه آسیب های ژنتیکی و القا شده با بلئومایسین با استفاده از سنجش فیلتراسیون گلومرال GFR و در قیاس با نمونه های کنترل مورد بررسی قرار گرفت. این تست بر پایه استفاده از سایتوکالازین B می باشد که سیتوکینز را مهار میکند در حالی که تقسیم هسته ادامه میابد نهایتا سلولهای دو هسته ای با یک تقسیم ایجاد می شوند. هر میکرو نوکلئ MN معرف یک قطعه شکسته شده کروموزوم و یا یک کروموزوم کامل بجا مانده از تقسیم می باشد که در فضای سیتوپلاسمی سلول دو هسته ای قابل رویت است. شمارش MN در 1000 سلول دو هسته ای انجام می گیرد یک همراهی مثبت میان فراوانی میکرونوکلیوس سطح پایه و القایی مشاهده گردید. فراوانی میکرونوکلی در بیماران DN بطور معنی داری نسبت به کنترل ها بیشتر می باشد که با پیشرفت بیماری (وضعیت GFR مستقیما مرتبط است. دیابت و هایپرگلیسمی از طریق اکسیداسیون بازهای DNA و جایگاههای اتصال قند -فسفات و نروپاتی با تجمع متابولیت ها موجب آسیب DNA میشود. این آسیب ها با کاهش فعالیت کلیوی افزایش یافته و در بیماران همودیالیزی به حداکثر میرسد

کلمات کلیدی:

دیابتیک نروپاتی، میکرونوکلی، ناپایداری ژنومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/327772>

